

NA PŮDĚ ZA TRÁMEM

str. 18

DĚTSKÁ
SCÉNA

BLAŽKOVÁ OPĚT ZASAHUJE ... str. 28

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

číslo - 1

sobota - 14. června 2003

[· T R U T N O V ·]

[- DVORANA -]

Proč recituješ?

Líbí se mi to. Umím to, a tak toho chci využít.

Terka, 10 let

Když se člověk nesetká s tvrdými věcmi v životě, má možnost setkat se s nimi v poezii. A taky v ní může najít svůj vlastní svět, sebe sama.

Vojša, 15 let

Baví mě to a je za to taky nějaká odměna.

Ondra, 11 let

Pro zábavu svou i diváků.

Jonáš, 15 let

Kvůli příjemným zážitkům z textu.

Lucka, 15 let

Proč ne?

Jitka, 15 let

Táta dělal divadlo a odmala mě do něj tahal a nutil mě recitovat. Teď už mě to baví. Je to fajn i kvůli lidem, které potkám, a tomu prostředí.

Pavla, 14 let

Baví mě to prožívat. Navíc si myslím, že básnička, kterou jsem si vybrala, se ke mně i hodí.

Kristýna, 9 let

Je to velký zážitek, mít odvahu vystoupit před lidmi.

Iva, 11 let

Baví mě zkoušet říkat si text různými způsoby.

Martina, 11 let

číslo

- 1

Baví mě učit se to celé a taky něco dokázat.

Jan, 13 let

Jsem rád, když někde uspěju. Je pro mě velká čest být tady, moc se mi líbí spolupráce s lektory, kteří nám radí, a taky mě baví dívat se na divadlo.

Jan, 13 let

Líbí se mi ta soutěživost a také prolnutí autora s interpretem. Přirovnal bych to k hutnickému průmyslu – básník vyrábí surové železo a my ho pak zpracováváme. Snažíme se interpretovat autory, kteří něco krásného vymysleli a zaslouží si, abychom je interpretovali.

Honza, 14 let

Vyrůstala jsem v divadle a věnuji se tomu. Taky jsem natáčela film a různé reklamy. Baví mě ukázat, co v sobě cítím.

Linda, 11 let

Baví mě sloh – asi jako jedinou ze třídy – a drammatizovat a vymýšlet si vlastní příběhy. I když jsem tu báseň nenapsala, můžu si sama vymyslet, o čem je a jak ji říct.

Andrea, 11 let

Ve škole jsme měli za úkol slohový útvar popis. Nic mě nenapadlo, a tak jsem přednesl text, který jsem uměl z dramata. Paní učitelce se to moc líbilo a přihlásila mě do soutěže. Taky tím bavím své tety a strejdy.

Jan, 12 let

Je to zábava. Někdy skládám vlastní básničky. Tady mám možnost podívat se na druhé a poučit se.

Zuzka, 11 let

Líbí se mi vystupovat před lidmi. Líbí se mi tahle postupová kola. I můj brácha recitoval, a tak je to u nás asi dědičné.

Lída, 12 let

Vždycky jsem rád chodil do divadla. Zaujalo mě a herci taky. Chtěl bych být herec. Baví mě hrát sám i v kolektivu.

Tomáš, 11 let

Baví mě přednášet, dělat gesta, bavit lidi a zpívat.

Barbora, 10 let

Moc to neumím. Chodím do dramata a mám spoustu kamarádů, kteří se probojovali do různých kol přehlídek a já jsem se jim chtěl vyrovnat. Teď už mě to i začalo bavit.

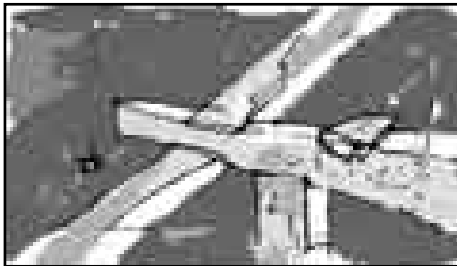
Jakub, 14 let

[- DVORANA -]

[- DVORANA -]

[- NA PŮDĚ ZA TRÁMEM -]

Dílna pro recitátory II. kategorie

První setkání Jany Šebkové a Aleše Povolného s recitátory II. kategorie se odehrálo částečně na čerstvém jetelišti a částečně na vysypané cestičce nedaleko od busty trutnovského básníka Uffa Horna v Městském parku. Cílem bylo nabídnout dětem možnost rychlého seznámení, naladit a rozmluvit je před vlastním vystoupením. Prostředí parku nabídlo možnost volnějšího dýchání a zároveň ztížilo koncentraci recitátorů. Proto zvolili lektoři rychlejší tempo střídání činností.

Úvodem si všichni na bílé štítky napsali své jméno a hned je využili k první hře: Jsem... a rád dělám.... Záhy jsme zvěděli, že se sešla velmi muzická společnost. Terča ráda tancuje, Hanka a Linda hrají na klavír, Adriana na flétnu, Dominika na violoncello, Barča a Zuzka zpívají, Anička čte a Bára kreslí. Menší skupinka dětí se hlásila ke sportům: Kristýna lyžuje, Lenka šplhá, Bára plave, Tomáš hraje fotbal, Ondra jezdí na kole, Anežka zase na koni. Nestihli jsme zaznamenat činnosti všech 21 zúčastněných, ale z výčtu je vidět, že se děti rozhodně ve volném čase nenudí.

Pak si každý vytáhl lísteček s číslem a trávník se změnil v automobilové závodiště. Nejdříve všichni pojížděli prostranstvím na jedničku, na štronzo se zastavili, pak přeřadili na trojku a zase zastavili...Další úkol byl jiný. Rychle se seřadit podle čísel do zástupu. A

znova rejdiště automobilů. Znova zástup – ale jako fronta na banány. Opět auta a nový zástup s další motivací. Jednoduchý a prostý způsob, jak si rychle zapamatovat kdo stojí přede mnou a kdo za mnou. Hádáte dobře, že pořadí v zástupu se rovná pořadí při recitačních výstupech. A jako náhodou náhle přijel pošťák Jakub Hulák na kole a ihned si odvezl čerstvě zapsaný seznam vystupujících dle vylosovaného pořadí. Náhoda? Nepochybně, ale krásná.

Poslední část hodinového setkání v parku přinesla naladění těla pro přednes, uvolnění mluvidel, rozeznění masky a krátkou, leč vydatnou artikulační rozcvičku. Na závěr pak zesílení hlasu, oddychová a uvolňovací zrcadla a poslední pokřik: Holá! Šup! Na shledanou! Hodně zdaru! Jsme skvělí!

Návrat do auly lesnického učiliště a slib, že Jana s Alešem se těší na texty, které uslyší a budou je dobře poslouchat – a jak slíbili, tak se i stalo.

Zapsala žehlička Iva

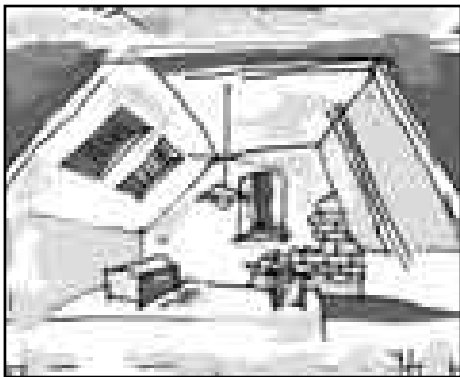
Dílna pro recitátory III. kategorie

Lesácká vilka v sobě skrývá nejen terarium plazů, ale i několik místností, které teď ožívají pro ně zcela nezvyklým ruchem. „Jste hmota a ta se přetváří v zářící slunce! A teď ve veselého slona!!! A pozor – hmota se stává vetickou chatrčí... nedobytným hradem... snobskou vilou...starým tajemným domem...“ Skupina 21 recitátorů 3. kategorie se pomalu rozehlívá a bourá zprvu citelně zdi ostychu mezi sebou. Romana a Katka jim zadávají nové a nové pokyny, chválí je a povzbuzují a v místnosti se citelně mění atmosféra. Vznikají slovní asociace na téma starý tajemný dům, píšou se nápady k fotkám různých budov, probíhá výběr jedné z nich a pomalu je tento prostor zabydlován rodinami s rozličnými osudy a postavami. Máme možnost nahlédnout do jejich typických ranních rituálů, na nedělní oběd a silvestrovskou oslavu. Rozjíždí se práce, která bude tuto skupinu provázet po dobu dvou velkých a tří menších bloků, strávených společně na Dětské scéně 2003. Zdá se, že jim spolu bude dobře. Jen dejte pozor, kdyby vás někdo z nich chtěl pozvat na nedělní oběd: čeká vás maminčin hysterický záchvat, ztracená babiččina zubní protéza, šilené dětičky, despotický otec a všude kolem rozdáváné pohlavky. Hledme, z jakých základů se rodí poetické duše recitátorů 3. kategorie!

Zapsala praplana Petra

[- Z PODKROVÍ -]

Červený panáček

Tahle knížka je zajímavá z několika důvodů. Má autory, vlastně autorky hned dvě - Janu Pohankovou, která napsala text plný obrazů, a Annu Neborovou, která vytvořila desítky drobných akčních obrázků, zabydlujících knihu od předšádky po tiráž. Je to kniha vyprávějící jeden příběh-obraz, a přesto obsahuje 366 minikapitolek o několika málo jednoduchých, často i holých větách. Kapitolek je tolik, kolik je dnů v jednom roce plus jeden navíc. Prvního ledna se Červený panáček narodí, stačí vyrůst z peřinky tak, že večer už cvrnká kuličky, a za rok slaví narozeniny. Vše, co se rozprostírá mezi tím, je série minisituací a událostí, které zná z vlastní zkušenosti každý předškolák. I když je to kniha, neobsahující žádný skutečně dramatický konflikt, který by se mohl stát látkou pro plnokrevnou dramaturgii, byla by škoda, kdyby unikla pozornosti učitelů dramatické výchovy. Už jen proto, že jejím leitmotivem a principem je hra, jejímž prostřednictvím dokáží autorky vypovědět podstatné věci o životě a světě malého dítěte. Vyzařuje z ní jemný humor, něha a pohoda, ale rozhodně ne falešná sentimentalita nebo zdobnělá infantilita. Ne každý den se setkáte s textem, který si vychutnáváte a který se čte sám:

Červený panáček jde do divadla
Maminka se dohodla s kamarádkou Jiřou, že

vezmou děti do divadla. Panáček se musel několikrát umýt, až vypadal, jako by ho olízl pes. Pak dostal na krk červeného motýlka. Teta Jiřa přišla nastrojená a navoněná. Její holky, Aluška, Eluška a Oluška, byly také nafintěné a říkaly: Panáčku, tobě to ale sluší. To proto, aby panáček řekl, že i jim to sluší. Panáček ale takové kráčkery chválit nehodlal a neřekl nic.

Jak panáček pomáhal s nádobím

Červený panáček pomáhal babičce s nádobím. Než si děda přečetl noviny, byli hotovi, ale panáček pořád pouštěl vodu, protože ho to bavilo. Babička se na něj koukla a řekla želvím hlasem: Nepouštěj vodu zbytečně. Vyschla by nám studna. A co bychom pak dělali? Studna se nenaplní, kdy si vzpomeneš.

Jak panáček neposlouchal

Červený panáček pouštěl vodu dál. Babička řekla vraním hlasem: Nech toho! Ale Červený panáček toho nenechal. Babička řekla hadím hlasem: Poslechni, nebo bude zle!! Červený panáček neposlechl. Babička řekla lvím hlasem: Okamžitě toho nech!!! Panáček přestal pouštět vodu. Ale kopl do židle, aby babička poznala, že nechtěl poslechnout. A to neměl dělat.

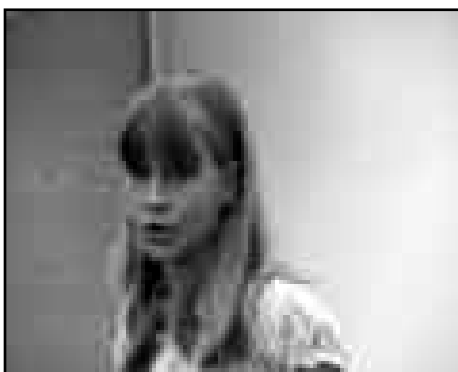
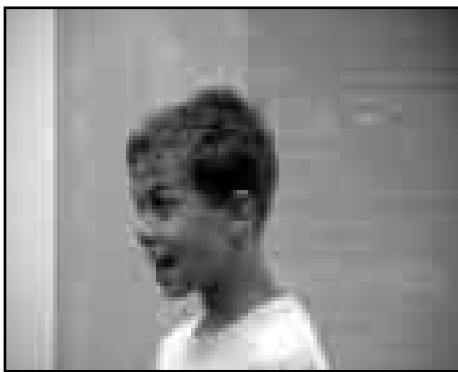
Jak se babička změnila ve lva
Babička vyskočila jako lev. Panáček se bleskurychle schoval pod stůl. Nebylo mu to ale nic platné. Babička ho ještě rychleji vytáhla a plácla ho lví tlapou.
(Vydalo nakladatelství BRIO, Praha 2002)

I když jsem v posledních letech hanebným čtenářem, a občas mám dokonce pocit, že snad nestíhám číst vůbec nic, nechal jsem se redakcí Deníku DS umluvit, že se podělím o to, co zajímavého se mi z literatury pro děti dostalo v poslední době do ruky a co by podle mého nemělo uniknout pozornosti těm, kdo pracují s dětmi.

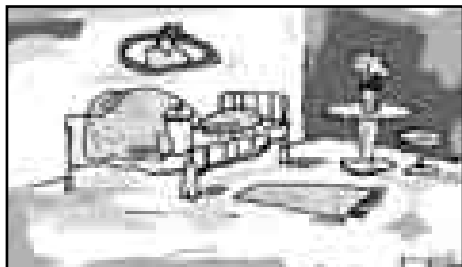
Budu ale moc rád, když tenhle sloupek nezůstane vyhrazen jen mým tipům, ale když do něj přispějete i vy - dospělí i dětská účastníci Dětské scény.

*Na vaše příspěvky se těší
Jaroslav Provazník a redakce DDS*

[- VE VÝTAHU -]

[- POKOJ PRO HOSTY -]

Rozhovor s Vlastou Gregorovou

V programu letošní Dětské scény stojí u tvého jména funkce „ředitelka mateřské školy Arabská v Praze 6, lektorka dramatické výchovy“. Jak ses vlastně dostala k přednesu?

Je to moje profese a můj denní chleba, čistě dětem pohádky. Už jako malá jsem recitovala v nejrůznějších soutěžích, které v té době existovaly - např. Soutěži tvořivosti mládeže. Ale můj vztah k přednesu a k literatuře vůbec ovlivnil už můj tatínek, který byl takový laskavý intelektuál, co nám vyprávěl pohádky a recitoval básně a vedl nás k tomu, abychom se je sami učili. Pak jsem měla štěstí na kantory, kteří mě vybízeli k četbě a znalosti literatury a ovlivnili můj vlastní výběr povolání. Vůbec si myslím, že tohle je otázka osudu – buď máte štěstí na dobré zázemí nebo dobrého učitele a nebo ne. Někdy mě děsí minimální znalost literatury studentů pedagogických fakult...

Používáš ve své práci literaturu a přednes?

Denně. U nás ve školce nemáme žádnou televizi, zato spoustu knih, které sháníme po antikvariátech. Jsme fakultní mateřská škola, a tak to cítíme i jako svůj závazek, i když rozhodující je, že pro všechny z nás je tahle práce zároveň koníčkem. Četba je východiskem pro práci, v níž často pokračujeme cestami dramatické výchovy, které mají schopnost posunout text do dalších rozměrů. I když na druhé straně někdy stačí nechat text jen tak vyznít. V tom je práce v MŠ skvělá – je tam spousta prostoru pro různé cesty a metody.

Co ti dává účast na podobných přehlídkách?

Díky nim se pořád učím. Člověk má možnost vidět, jak je pořád ještě nedokonalý, co všechno neumí a má možnost konfrontovat své názory.

Jaký máš pocit z dnešního odpoledne s recitátory druhé kategorie?

Mám teď za sebou docela těžké období, kdy jsem si připadala jako úřednice, a tak je pro mě veliký zážitek zjistit, že existuje i jiný svět, kterým se můžu po tři dny zabývat. Je fajn vidět a slyšet tolik dětí, které jsou schopny mluvit a sdělovat své pocity a názory.

Je něco, co bys chtěla vzkázat recitátorům Dětské scény?

Chtěla bych říct ze svého pohledu maminky a babičky, že jednou se jim, možná v naprosto nečekaných chvílích, všechny tyhle pozitivní zážitky budou vracet ve vzpomínkách – tak jako mně se vrací moje dětství. A že to stojí za to.

A chtěla bys něco vzkázat těm, kteří s recitátory pracují?

To, co děláte, je náročná a tvůrčí práce a až vám bude zle, vzpomeňte si, kolik lidí si dnes může říct, že něco sami tvoří. A vy navíc máte možnost ve své tvorbě na někoho působit, spolupracovat s ním a ovlivňovat jej.

Zapsala pradelna Petra

Rozhovor se Zuzanou Novákovou

(před zahájením vystoupení recitátorů II. kategorie)

Co Vás přivedlo k přednesu a proč se mu věnujete?

Už odmalička jsem chodila do souboru k Věře Pánkové v Olomouci - tehdy to ještě byla LŠU Žerotín. To mě ovlivnilo tak, že dnes vychovávám mladé recitátory, ale i sama se přednesu aktivně věnuji. Je tomu tak především proto, že mě přednes obohacuje. Je to pro mě něco, co nesouvisí tolik s realitou,....abych byla přesnější - jsou to jiné světy, někdy útek k něčemu jinému, jiným směrem.

Které směry máte přesně na mysli?

Těch směrů by bylo asi více, ale nejčastěji směrem do srdce člověka, k věcem, o kterých se běžně nemluví, k tomu, co se běžně nezkoumá, k hravé a inteligentní fantazii,....třeba i s pohádkovými prvky.

Máte tedy nějaké oblíbené autory, kteří se vydávají těmi pro Vás pravými směry? Dáváte přednost poezii nebo próze?

Je pravda, že mám oblíbené autory, patří mezi ně Jan Skácel a třeba i Jaroslav Seifert. Z toho tedy vyplývá, že upřednostňuji poezii, která je svou podstatou mnohem blíže již zmiňovaným útekům někam jinam, pryč od reality. Ale svým žákům se nesnažím nic vnučovat. Nejde mi o to, aby upřednostňovali poezii, dávám jim vybrat, nabízím, co knihovna dá a ostatní nechávám na nich. To je také jeden z důvodů, proč jsem ráda, že jsem tady. Očekávám, že zde najdu novou inspiraci, nové texty, které budu moci nabídnout svým žákům, a doufám, že uslyším něco pro mne neotřelého a nového.

Jaké texty si Vaši žáci v poslední době vybírají?

Rozhodně to nejsou nějaké „osvědčené“ texty, výběr vždy závisí na individualitě každého z žáků, ale u těch menších se poměrně často stává, že si oblíbí Macourkovy texty, mám na mysli jeho bajky z Živočichopisu,dále je z autorů stále upoutává Žáček a z těch novějších například Miloš Kratochvíl. U starších žáků je výběr již mnohem pestřejší a různorodější, ale kdybych měla konkretizovat, tak bezesporu s nimi stále ladí Aškenázy i např. prózy Jiřího Suchého. U těchto starších interpretů je vidět mnohem větší chuť k výběru prozaických forem.

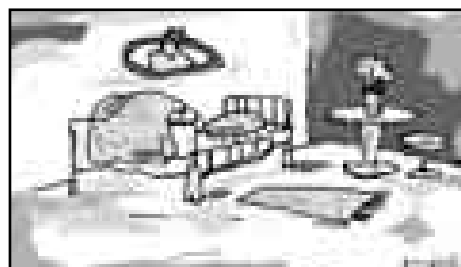
Jaký si myslíte, že je největší rozdíl mezi hodnocením v roli člena lektorského sboru a v roli pedagoga?

Výhodu ale zároveň i nevýhodu bych spatřovala v tom, že jako lektorský sbor hodnotíme především momentální výkon a do hodnocení většinou nemůžeme zahrnout to, jestli se při konkrétním výkonu jednalo např. o přílišnou nervozitu, protože děti neznáme. Na druhou stranu, když člověk vede žáka dlouhé roky, může hodně pokazit, zatímco když neobjektivně ohodnotíme jeho výkon my, nezkažíme toho tolik! Je jasné, že pro žáky je proces práce, kdy vzniká „výsledek“, který my hodnotíme, mnohem důležitější a přínosnější.

Jak se těšíte na svou spolupráci s ostatními členy lektorského sboru?

Spolupráce bude jistě dobrá, moji kolegové jsou velmi příjemní a je patrné, že si v zásadních věcech budeme rozumět. Já jsem na této přehlídce v roli člena lektorského sboru poprvé a nedokážu přesně odhadnout úroveň recitátorů. Jsem zvědavá, jaká bude!

kotelník Zdeněk

[- POKOJ PRO HOSTY -]

CO SE ŠUŠKÁ VE PSÍ BOUDĚ

Jsme Recitační soubor Gymnázia
Kroměříž!!

A takhle vás zveme na své vystoupení!!!!

KDO? Individualita v kolektivu
Kolektiv, ale
individualismus zároveň

KDE? V Národním domě.

KDY? Dnes v 10:30 a pak ještě
v 16:55

PROČ? Jen tak z legrace, aby nebyla nuda.

PRO KOHO? Pro všechny zvědavé
lidičky.

JAK? Snad vtipně i vážně, ale
jednoduše.

A KDO DNES JEŠTĚ HRAJE?

SETKÁNÍ

Kvinteto z Mladé Boleslavi

KDY? V 9:30 a v 15:45

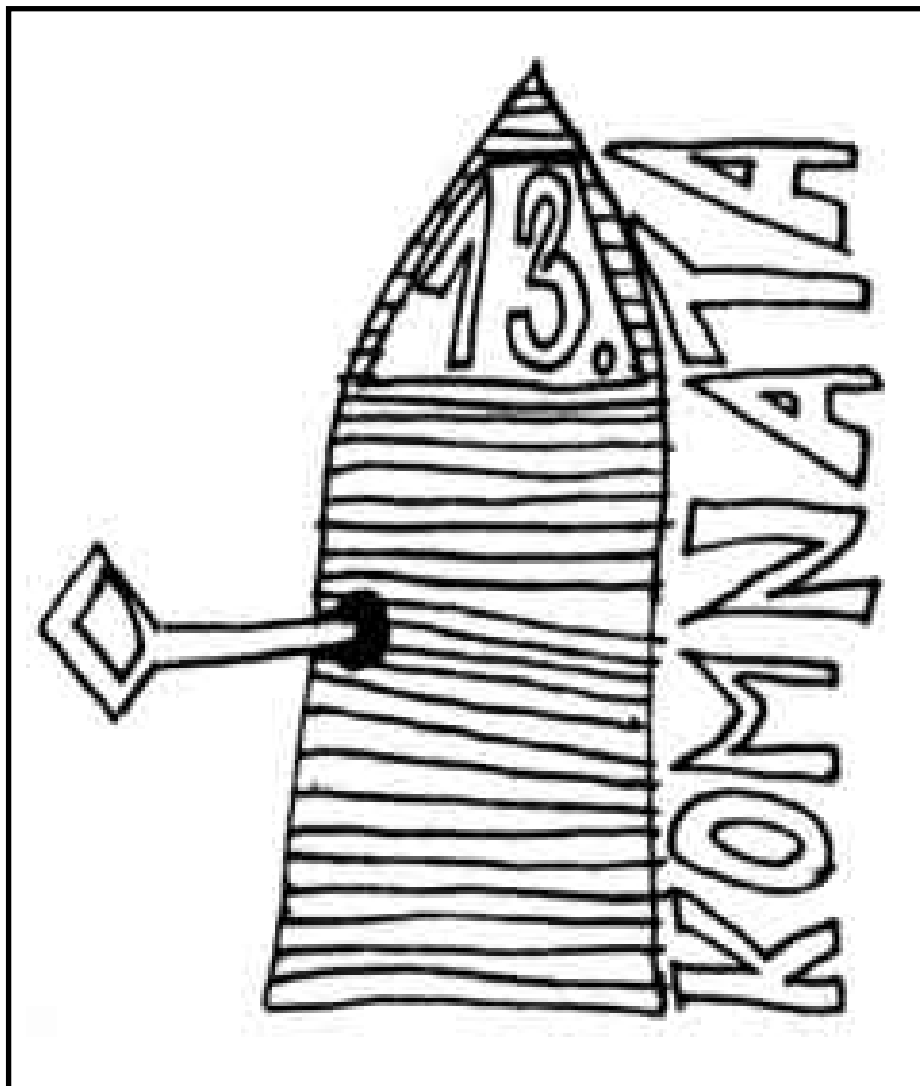
KDE? V Národním domě.

EXPERIMENT!

Děláme na tom – Nové Město nad Metují

KDY? V 11:00 a v 16:35

KDE? V Národním domě

TAK TO JE ON!

Tohle je můj kolega Otoman. Já vím, vypadá jako hezká holčička, ale je to prostě kluk! Já vám ho dnes představím a on mi to hned zítra oplátí, takže si za prvé: nemůžu si moc vyskakovat (nejlepší drby tedy zase zůstanou tajemstvím) a za druhé si ani nemůžu vymyslet, protože můj milý Otoman má ohromnou fantazii a vymyslel by nějakej super trhák o mně, jen aby se pomstil! Naštěstí se mi ho daří zaměstnat, takže svou fantazii uplatňuje v článku, které si na těchto stránkách můžete přečíst. Co bych o něm řekla? Že má vztah ke starému nábytku a že je trošičku líný, protože jinak by si nezvolil přezdívku Otoman. Že je docela šikovný kreslíř a už teď se těší, až zítra vytvoří moji karikaturu. Já jsem si přitom na jeho vyobrazení dala tolik záležit! Jen jsem mu musela domalovat kruhy pod očima, protože je do konce týdne určitě bude mít. Strašně rád hraje Warcrafta, čímž mě rozčiluje, protože blokuje náš počítač v redakci. Já navíc počítačovým hrám nerozumím, takže nerozumím ani Otomanovi. Ale jinak nám to docela jde. Pije pítí z flašky a skleničku zásadně odmítá. Stejně tak si hrozně nerad čistí zuby. Má trošku ploché nohy, ale míň než já. Ale nebojte, oba máme boty s ortopedickou vložkou. I s plochýma nohama však krásně a velice divoce tančí na jazz-rockových koncertech. Sám hraje na flétnu, klarinet a klavír a prý i sám skládá písničky, jenže s tím se mi ještě nepřiznal, takže vám o tom nemůžu povědět víc. A vůbec. Už raději nebudu nic říkat, protože zítra o mně bude psát on. Tak to je on – váš známý Otoman!!!

Bulánek

BYLI JSME V ZAHRADĚ

Vykročila jsem se svým kolegou Otomanem do zahrady. Na procházku? Kdepak! Šli jsme na výzvědy. Nenápadně jsme se plížili parkem u střední lesnické školy, abychom zkontrolovali, jestli zde skutečně probíhají dílny pro recitátory z II., III. a IV. kategorie. Za zvuku psího štěkotu našli jsme kroužek dětí, kterým by velká závěj sněhu sahala až pod bradu. Měly na sobě nalepené štítky se jmény a na tvářích veselý úsměv. Byly ale opravdu veselé??? Museli jsme se zeptat. Měla krásné hnědé vlasy, zvidavé oči a na tričku štítek se jménem **Anežka (10 let)**:

Při které hře jsi se nejvíc nasmála?

Říkali jsme si jména a předváděli, kdo co rád dělá.

Byl v dílně někdo, s kým by ses chtěla skamarádit?

No – já nevim. Ani ne.

Bojíš se, když víš, že za chvíli budeš recitovat?

Nebojím.

„Uááá!“ zaslechli jsme z jiné části zahrady. „Co to bylo?– U toho musíme být!“, shodli jsme se s Otomanem a šli jsme podle zvuku. Jdeme potichu a napjatě. Nevíme, co nás čeká. Je to zvíře? Šelma? Tygr? Zlý? Ne. Je to jedna z lektorek dílny pro III. kategorii. Hrají velmi zvláštní hru. Jsou z nich chvíli slizouni, chvíli roboti, pak se honí a nevim, zda vítězí slizouni nebo ti druzí. Každopádně jsme s Otomanem úplně zmatení, a proto se později ptáme **Miši (13 let)**:

Bála ses, když útočili slizouni?

Nebála, protože to byla hra, tak to nic takového nebylo.

Byla jsi radší robot nebo slizoun?

Slizoun.

Fuj! Chtěla bys něco vzkázat?

Přeju Kátě miminko a doufám, že to bude Alžběta, protože to je určitě lepší nežli Karel. Ale hlavně aby bylo zdravý.

Přesto jsme raději tuto dílnu opustili a došli jsme ke dlážděné ploše, kde „dětí“, kterým by velká sněhová závěj sahala sotva po kolena, předváděly jména s velikánskými gesty. Zjevně zde žádné nebezpečí nehrozilo, a tak jsme zůstali do konce. Mezitím jsme se jména také naučili, takže pak nebyl problém zeptat se Hanky a Josefíny na pár otázek.

Hanka (pomalou se stává dámou, takže ze slušnosti věk vynecháme, ale je určitě ze IV. kategorie):

Kdo předvedl tvé gesto nejlépe?

Vojta.

Jaké máš po dílně pocity?

Myslím, že to tu bude fajn.

A chceš taky něco vzkázat ostatním?

Ať se mají hezky a užijou si to jako já.

Josefína (dáma ze IV. kategorie):

A kdo předvedl tvé gesto nejlépe?

Já jsem to ani nějak nepozorovala. Spíš mě zajímalo, jestli si zapamatovali moje jméno a to jo, takže dobrý.

Co lektorky?

Jsou mladý, mají nápady.

A co vzkazuješ?

Já jsem byla mile překvapená už při okresním krajském kole, že to je osobní. Ne jako při hudebních soutěžích, kde se to odehrává a odejdeš. V krajském kole jsme si před recitací všichni sedli na jeviště a hráli hru, při které jsme si říkali jména. Nebyli jsme soupeři, ale kamarádi. To se mi líbí.

Bulánek

CO SE ŠUŠKÁ VE PSÍ BOUDĚ

Je mi 10 a jsem spolu s Bulánkem redaktor 13. komnaty. Mám i svoji vlastní rubriku Zpod starého otomanu. Chcete přispět na to, aby byla 13. komnata ještě lepší? Házejte své příspěvky do speciálních schránek. Proto neváhejte a přispívejte! Doufám, že se už dnes setkám s novými báječnými příspěvky.

Váš Otoman

Z NAŠICH PELÍŠKŮ

!!!Stavba povolena!!!

Schváleno dne 14.6.2003 v 01:12 v Trutnově

schválil: Otoman a Bulánek

Poznámky: Ano! Čtete dobře, budeme stavět. Rozhodli jsme se, že každý může postavit část našeho domu. Házejte své obrázky do schránek, nebo je dávejte přímo nám- Otomanovi s Bulánkem. Uvidíme, co vznikne, ale byla by škoda této příležitosti nevyužít!!!

Z POD STARÉHO OTOMANU

„Dobrý den, pane Goldfishi!“

„Dobrý den, paní Molierová. Jak se vám daří?“

„Tak, jak je to v mém zdravotním stavu možné.“

„Chápu. A kde je zbytek vaší rodiny?“

„Á, už čekají v salóncu. Jděte za nimi. Já zatím udělám něco k večeři.“

„Jistě. Děkuji vám“, řekl dr. Benjamin Goldfish a zamířil do salóncu. Právě teď jste zaslechli rozhovor vdovy Agathy Molierové s dr. Benjaminem Goldfishem, světoznámým ufologem dobrodružné povahy, který se právě pokouší získat ruku paní Molierové. Ale teď už honem do salóncu, ať nic neprošvihneme. V bleděmodrém salóncu se nacházeli celkem tři lidé: pan Goldfish, slečna Jana Molierová a její bratr Lucas Molier.

„Kdo ráčíte být vy, slečno?“ ptá se p. Goldfish.

„Jsem Jana a strašně ráda dýchám“, řekla drobná dívka zabývající se filozofií - usoudila, že pan Goldfish je vzdělaný člověk, a proto použila této homérské odpovědi. Dr. Benjamin Goldfish se zarazil. „Co jste říkala?“ „Sestra je trochu zvláštní, omluvte ji, prosím“, děl Lucas, mladý svalnatý muž, chápaný jediný zájem: sport. A zašepal své mladší sestře skrz zuby: „Večer uvidíš!!!“ „A co?“ „To je tajemství!“ Večer dál klidně ubíhal, jen na Lucasovi všichni pozorovali jakousi zvláštní stísněnost a mladík byl celý večer duchem pryč. Všichni šli spát. Najednou, asi ve tři v noci se Jana Molierová probudila. Slyšela zvláštní zvuky směrem od bratrova pokoje. Asi po pěti minutách uslyšela slečna Molierová bratrův hlas, i když byl takový čvachtavý. „Jednou mě chtěla vyhodit z okna. Konečně se jí pomstím. Je nás tady opravdu hodně. Chachachachachá!“

Čvachtavý zvuk se začal přesouvat směrem k Janinu pokoji. Tu uslyšela srdceryvný výkřik doktorův. „Vy, vy jste Slizouni!“ Slizouni byla nová rasa ze vzdálené galaxie, jejíž existenci se už celý rok snažil dosvědčit právě dr. Goldfish. Tvrdil, že se Slizouni umí převtělit do lidského těla a tam odtud operovat se slizounskými vojsky. Čvachtavý zvuk byl stále blíž, stále blíž...

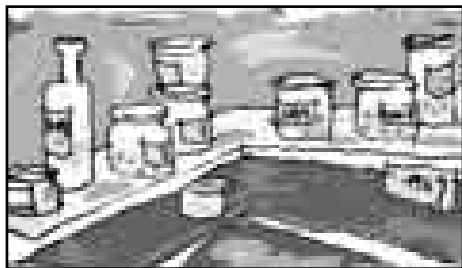
Musíme vám oznámit tuto smutnou skutečnost, že včera, 13.10.1923, zemřel za záhadných okolností náš milovaný otec, bratr, syn, strýc, dědeček, dr. Benjamin Goldfish, spolu s Agathou, Lucasem a Janou Molierovými.

Otoman

NÁŠ DŮM - NÁŠ HRAD

[-SPIŽÍRNA-]

Ach ty plachty, kde je mám?

Povídá pondělí úterku

Jiří Weinberger
Michal Vích

Nakladatelství Argo Praha 1995, Jiří
Weinberger, Miroslav Vích 1996

ŽIJE DÍTĚ ZAKŘIKNUTÉ

Žije dítě zakřiknuté
žije pod kobercem
sní tam o tom že se stane
jednoho dne hercem

Žije dítě zakřiknuté
naplacato potmě
placaté má oční důlky
i srdeční chlopně

Žije dítě zakřiknuté
sní že bude hercem
že si něco odehraje
potmě pod kobercem

Žije dítě zakřiknuté
sní že bude hercem
hercem v našem kolektivu
herců pod kobercem

MĚL JEDEN SKOKAN NA LYŽÍCH

Měl jeden skokan na lyžích
obavu že si ublíží.
V tom dostal nápad
a přestal skákat.
Zůstal ve vzduchu na lyžích

DIVIL SE CHODEC PO PRAZE

Divil se chodec po Praze
divil se vlastní odvaze.
Šel se svou ženou.
Šli na červenou.
Osaměl chodec po Praze

O DLOUHOU ČERNOU HADICI

O dlouhou černou hadici
pere se babice s babicí.
A každá z babic
chce ještě navíc
pokropit tu druhou babici

PRODAVAČ NOVIN V KIOSKU

Prodač novin v kiosku
bacil se o futuro do mozku.
Řek: co se dovím
ze všech těch novin
to už teď vím ve svém kiosku

V PENZI SE JEDEN PLUKOVNÍK

V penzi se jeden plukovník
naučil pěstovat gumovník.
Teď když to umí
střílí z té gumy
po prostých brabcích, plukovník

LASKAVÝ STAŘEČEK Z MILÁNA

Laskavý stařeček z Milána
pochopil co je to nirvána.
Teď když je vyrván
z některé z nirván
uráží občany Milána

Nálada
náramná
tělo mi
oblila
Hlavolam
v zahradách
oblázky
omílá

Nálada
náramná
tralala
nastala
Na plotně
v kastrólu
vesele
praskala

KDYBYCH BYL VODOU

Kdybych byl vodou
například v Labi
tekl bych z Krkonoš
do Vrchlabí

Kdybych byl vzduchem
z letního parna
páchal bych polní pych
a byl bych zdarma

Kdybych byl vodou
například v moři
vítr bych miloval
když mraky tvoří

POVZDYCHL SI KAPITÁN

Povzdychl si kapitán:
Ach ty plachty, kde je mám?

Jestli jsem je
nedal jinak

Už si nevzpomínám

Povzdychl si kapitán:
Ach ta jachta, kde ji mám?

Já snad jednou
ztratím hlavu

Už si nevzpomínám

Plavu

PLAVU SI A ZHRUBA V PŮLCE

Plavu si a zhruba v půlce
nakopnu vám palcem pulce.
Palec praví: pane pulec
omlouvám se za ten štulec!

Do smíchu se pulec nutí
bolest má, je nakopnutý:
Je to ou kej, pane palec
jdu si chvilku zalézt za jez
a pak zpátky do peřeje
dokud nám to slunko hřeje.

TELEFON

Telefon
bílý slon
od něj drát
jako had
z hada hádka
do sluchátka

kokodák

kokodák

Od sluchátka
do sluchátka
od Šumavy
k Tatrám
já rád játra
ty rád játra
zatracenej krakrám

Telefon
bílý slon
bota zutá
to to tůta
haťapaťa
na kaťata
haťapaťa cvak
cvok

cvak
cvok
cvak

JEDE DĚDEK

Jede
dědek
na horském
kole
je to
jeho
největší
role
Jede
jede
oživlé
dřevo
po ro--
vině
na lehkej
převod

Do hospody už je to blízko
tam zaujme stanovisko

Jede
dědek
na horském
kole
je to
jeho
největší
role

NA KATASTRU OBCE ZDICE

Na katastru obce Zdice
vyskytly se příušnice.
Na koho to slovo padne?
Padlo na mne.
Ano, na mne.

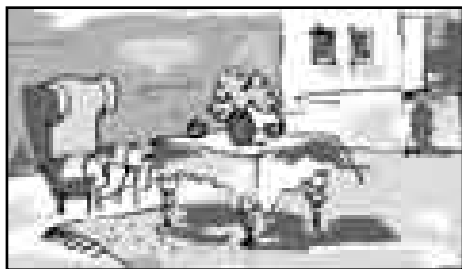
Na katastru obce Zdice
stojí pěkná nemocnice.
Tam ať se mi chce či nechce
docházím si na injekce.

Na katastru obce Zdice
píchají mě do zadnice.
Až mi sestra strhne flastr
zas vyběhnu na katastr!

Žije dítě zakřiknuté
žije pod kobercem
sní že si něco odehraje
potmě pod kobercem

Žije dítě zakřiknuté
sní že bude hercem
hercem v našem kolektivu
herců pod kobercem

[- SALON -]

Diskuse lektorského sboru s recitátory II. kategorie aneb Chvála potěší, kritika pomůže

Lektorský sbor pro sólové recitátory zvolil pro letošní debaty stejné schéma jako loni – vytvořil dvojice, kolem nichž se usadily skupinky dětí. Kdo chtěl slyšet názor jedné dvojice, mohl si vybrat, se kterou se chce setkat, kdo chtěl slyšet názor dvou a nebo všech tří dvojic, měl možnost je postupně všechny obejít. Aula lesnického učiliště se tak změnila v šumící hloučky, jejichž skladba se neustále měnila.

Dvojice pracovaly ve složení Martina Longinová a Zuzana Nováková, Ema Zámečnicková a Radek Marušák, Eliška Herdová a Vlasta Gregorová. Každá dvojice zvolila trochu jiný způsob rozmluvy. Martina Longinová a Zuzana Nováková se často ptaly ostatních dětí v kruhu na jejich názor a otázky, a teprve pak mluvily za sebe. Často dokumentovaly svá tvrzení konkrétními příklady ze svých záznamů. Radek Marušák a Ema Zámečnicková mluvili s jedním recitátorem po druhém a vždy začínali otázkami, které ověřovaly, zda přednášeč skutečně dobře porozuměl textu. Další povídání startovali dle odpovědí na položené otázky. Na základě konkrétních rozborů výkonů jednotlivých recitátorů pak dodávali zobecňující doušky. Eliška Herdová a Vlasta Gregorová postupovaly od obecnějších jevů ke konkrétním příkladům a pak zase naopak. Vzhledem k těmto odlišnostem byl rozborový seminář velice zajímavý pro člověka, který obešel všechny tři dvojice. Lektori dětské dílny pro II. kategorii Aleš a Jana se diskuse také zúčastnili a byli pozornými posluchači. Na tvářích některých dětí byla patrná značná únava, a tak není divu, že někteří brzy opustili aulu. Někteří vytrvalci se zase neúnavně a do poslední chvíle vyhovovali.

Z povídání nad výkony recitátorů ve II. kategorii vyplynuly i některé obecnější otázky,

kteří stojí za zamyšlení: jak udržet zvládnutý text v živé podobě od krajského kola, které probíhá většinou v dubnu, až do celostátní přehlídky v červnu? Jak odhadnout dobře prostor, ve kterém recitují, a zvolit přiměřenou míru hlasitosti projevu?

Samozřejmě, že došlo i na každoroční témata: Jak najít kvalitní textovou předlohu? Jak se učit správně doslovovat, přízvukovat či frázovat text? Jak správně zacházet s textem podle jeho žánru a mého přirozeného naturelu?

Nad živými rozhovory mě napadlo, co si asi děti opravdu odnesou? Jaké otázky si asi v duchu kladou a nakonec je nahlas nepoloží? Kdyby ráno začala dílna reflexí večerní debaty, o čem by asi recitátoři z II. kategorie mluvili? Jak jim položit otázku, abych se tohle dověděla? Zjistila jsem, že mě to nesmírně zajímá.

Během diskuse zaznamenala žehlička Iva

Diskusní klub pro doprovod recitátorů III. a IV. kategorie

V úvodu diskusního klubu se Zuzana Jirsová, coby lektorka diskusního klubu pro doprovod sólových recitátorů, jala představovat sebe sama. Přítomným sdělila, že toho má již docela dost za sebou, ale diskusi že řídí poprvé. Toto oznámení nečinila samoúčelně, leč snažila se přítomným cosi naznačit, protože pravila: „Musíte mi pomáhat!“ (Členové redakce po dlouhé diskusi nad tímto výrokem došli k závěru, že jde o parafrázi názvu známého českého filmu – hlubší podtext jsme však neodhalili.) Dalším výrokiem, který předcházel celé diskusi, se ale situace vyjasnila již všem (i členům redakce). „Každá skupina je chytřejší, než nejchytřejší jednotlivec ve skupině“, pravila Zuzana, a jelikož reakce všech přítomných byla pozitivní, vytvořila tři skupiny, jejichž úkolem bylo předběžně prodiskutovat následující témata. Ze své interní debaty připravily tyto skupiny pro ostatní krátký výstup. Tohoto úkolu se zhostily se ctí a jejich závěry, z nichž se dále vyvinula zajímavá diskuse, předkládáme k nahlédnutí:

1. skupina: Pojmenujte, co vás nejvíce zaujalo a příjemně překvapilo na vystoupení recitátorů II. kategorie.

Resumé:

- zaujaly nás mj. interpretace textů: Z deníku Norberta Borovičky, Jak jsme slavili svátek matek, Pipí Dlouhá punčocha, Vašnosta všech vašnostů, Lokomotiva...
- ocenili jsme většinou dobrý výběr textů
- děti podle našeho názoru nepřebrávaly
- obdivovali jsme schopnost udržet kontakt s divákem

2. skupina: Zformulujte, v čem jste cítili problémy.

Resumé:

- interpretace některých textů byla na úrovni okresního kola
- některé texty nebyly dobře zkráceny
- objevovaly se velmi známé texty

3. skupina: Zobecněte charakteristické znaky celého odpoledne.

Resumé:

- na recitátorech byla vidět chuť říkat a sdělovat texty

- vzhledem k věku dětí bylo mnoho textů dlouhých
- převažovalo humorné ladění prozaických textů
- vystoupení všech chlapců bylo přesvědčivější

Tyto body se staly základem diskuse, ve které se zúčastnění snažili vyjádřit své postoje. Byli vedeni k otevřené prezentaci názorů, které se v mnohých případech výrazně lišily. Jedna s přítomných dam vyjádřila přesvědčení, že je to způsobeno různým stupněm vnímání, jež závisí na zkušenosti, individuálním vkusu, vzdělání... ..diskutujících. Svě zdůvodnění ukončila památným výrokem: „Čmuch je čmuch!“

Opět byla diskutována otázka gest, o jejichž funkčnosti při vystoupení letošních recitátorů druhé kategorie vyjádřila většina přítomných vážné pochybnosti. K této problematice se vztahovalo i mnoho jiných poznámek - Naučená gesta ruší samotného interpreta,..., pokud gesto „naskoč“ samo, přirozeně, může se stát součástí recitovaného textu,..., mělo by jít o psychofyzickou jednotu při interpretaci textu....

Jedním z témat diskuse se stala připravenost dětí v tomto věku sdělovat texty, které je sice baví, rozumí jim, ale mají problémy s jejich interpretací díky rozdílné životní zkušenosti. Zde kdosi poznámenal, že mezi dětmi stejného věku mohou být velké rozdíly. Důraz by měl být kladen především na to, aby děti měly vybudované základy ve formě znalosti poetiky, stylu, humoru autora apod.

Snad nejkompexněji byla probírána otázka, jak je možné, že některé výkony recitátorů se mohou posluchačům zdát poměrně slabé. Shrnutí jednotlivých důvodů stojí jistě za uvedení. Předpokládáme, že tento problém nezpůsobila porota krajského kola, potom přicházejí v úvahu tyto možnosti:

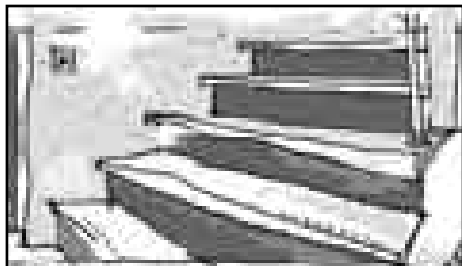
- špatná úroveň krajského kola
- zarputilost pedagoga, který si nedá poradit
- někdo z rodinných příslušníků (např. dědeček-ochotník) „připraví“ potomka na národní přehlídku
- podstatnou roli hraje čas, za půl roku může text lehce ztratit svou svěžest

Nezbývá než zopakovat, že: „Čmuch je čmuch!“

kotelník Zdeněk

[- ZASTAVILI JSME NA SCHODECH -]

Tato rubrika nabízí čtenářům minirozhovory se zajímavými lidmi. Všem dotazovaným pokládáme tři stejné otázky:

1. *Recitovali jste jako děti?*
2. *Proč?*
3. *Kdybyste byli dům, jaký dům byste byli?*

Romana Žáčková a Katka Petříková, studentky KVD DAMU, lektorky dílny recitátorů 3. kategorie

Romana

1. a 2. S pionýrským sborem jsme vystupovali v rozhlase a já jsem mezi písničkami, aby to nebyla nuda, recitovala takové ty šílené básně. Taky jsem občas vystupovala na soutěžích – Duhové kuličky nebo Puškinově památníku. Sama jsem moc nechtěla, ale byla jsem takové to oprsklé dítě bez řečových vad, a tak mi to paní učitelka zadala.

Katka

1. a 2. Taky jsem nechodila do žádného dramataku, jenom mě vždycky paní učitelka vybrala, dala mi text a zaptala se, jestli tomu rozumím. Jednou mi tak donesla Nerudu: Jak lvové bijem o mříže, protože jsem věděla, že to je o kosmu.

Romana

3. Někdy chatička v lese, v chatičkové osadě, a někdy zase dům na hezkém náměstí s trhy a moc lidmi.

Katka

3. Velký, otevřený dům s atriem a velkou zahradou a spoustou lidí, kde by se konaly večírky a zahradní slavnosti.

Zdislava Komárková, pracovnice Domu kultury Trutnov, organizátorka celostátní dílny recitátorů

1. Recitovala, ale už je to hrozně dávno.
2. Líbilo se mi to. Ze třídy vždy musel někdo jít a já jsem se nevzpírala.

Aleš Povolný, student KVD DAMU Praha, lektor dílny pro sólové recitátory II. kategorie

1. Ano.
2. Tatínek je učitel dramatické výchovy a já jsem k tomu byl patrně veden. Ale bavilo mě to. Měl jsem doma i zdroje textů.
3. Rodinný dům v přírodě. Na místě, kde je velký rozhled.

Jana Šebáková, studentka KVD DAMU Praha, lektorka dílny pro sólové recitátory II. kategorie

1. Ne, na ZŠ ne, až na střední škole.
2. U nás doma se recitace nenosila. Vyrůstala jsem s bratry v klukovské atmosféře. Chodila jsem do střeleckého kroužku, sportovala jsem...
3. Baťovský cihlový domek s velkou zahradou a malými pokojíčky.

3. Finský přízemní domek s volnými prostory a velkými okny.

Alena Rodrová, pracovnice Domu kultury Trutnov, moderátorka recitačních vystoupení

1. Ano, samozřejmě.
2. Líbilo se mi slyšet a ovládat svůj hlas a mít možnost svým hlasem zaujmout posluchače.
3. Rozhodně rodinný, starý, s velkou zahradou.

[- DOMOVNÍ NÁSTĚNKA -]

SOBOTA 14. 6.

8.00 - 8.45

dílny pro recitátory všech kategorií

9.00 - 12.00

vystoupení recitátorů III. kat.

13.45 - 15.15

beseda lektorského sboru s recitátory III. kat. a jejich doprovodem
diskusní klub pro doprovod recitátorů II. a IV. kat. + seminář A

15.30 - 15.45

dílny pro recitátory II. a IV. kategorie

15.45 - 17.15

zahájení přehlídky souborů

1. blok vystoupení souborů

Setkání (Kvinteto, ZUŠ Mladá Boleslav)

Brzy jazyk ohýbati (Střelky Český Těšín)

Experiment! (Děláme na tom, ZUŠ J.Štursy Nové Město n. M.)

Mletpantem (Recitační soubor Gymnázia Kroměříž)

20.00 - 21.15

veřejná diskuse o inscenacích 1. bloku

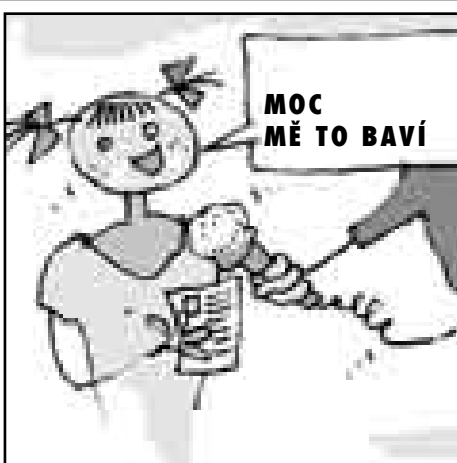
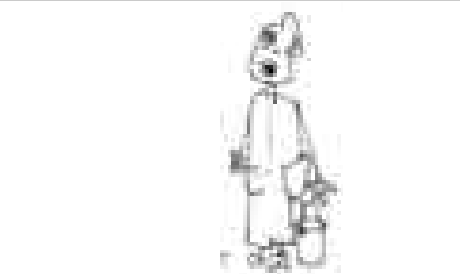
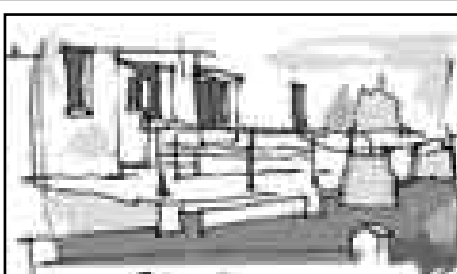
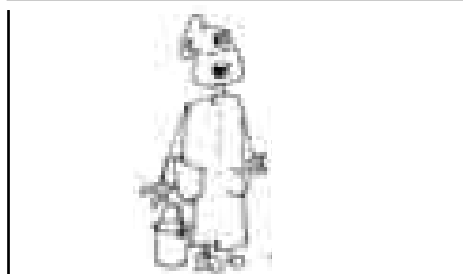
20.00 - 22.00

společenský večer pro recitátory

[- VE VÝTAHU -]

[- PAVLAČ -]

Deník Dětské scény - Trutnov 2003. Číslo 1.

Redakce: Iva Dvořáková, Zdeněk Dlabola, Petra Rychecá, Martina Tothová, Pavel Kocych. Foto: Zdeněk Fibr. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 14.6.2003 v 1.45. Vychází - 14.6.2003 ve 12.00. Náklad - 320ks.